

man skulde nødig kunne tænke sig det, men man kunde tænke sig, at der et eller andet Sted var et Menighedsraad, som med den allerstørste Uvillie saa paa en Frimenigheds Ønske om Adgang til Brug af Sognekirken og derfor vilde lægge den Hindring i Vejen. Jeg tror i hvert Tilfælde, det er rigtigere, at en Myndighed, der staar lidt fjernt, faar den endelige Afgørelse, og det er ganske naturligt, at det bliver Stiftsøvrigheden.

Der har været nævnt forskellige andre Enkeltheder, bl. a. Spørgsmaalet om, hvorvidt man skulde sætte Tallet paa de Familiefædre, Enker og andre Personer med egen Husstand, som har Adgang til at kræve Brug af en Sognekirke, op. Fra en anden Side har man ønsket, at Tallet skulde sættes ned. Jeg tror nu, det vil være rigtigt at holde sig til det Tal, som allerede staar i Loven om Brug af Kirker, nemlig 10, der bor i samme Sogn; det vil være urigtigt at have forskellige Tal her.

Folketingsmand J. Oskar Andersen udtalte, at det vilde være nødvendigt at have fuld Garanti for, at Biskoppen virkelig kendte den paagældende Frimenighed og dens Præst, men jeg skal gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at her ændres ikke det allerringeste i det bestaaende. Loven af 1. April 1911 bliver jo ved at bestaa, og her er de Betingelser stillede, paa hvilke Biskoppen kan give en Frimenighedspræst Adgang til at prædike i Sognekirken; og Forholdet bliver det samme, naar dette lille Lovforslag vedtages.

I øvrigt kan jeg kun glæde mig over, at der fra alle Sider er principiel Tilslutning til Lovforslaget, og jeg haaber da, at man gennem en kort Udvalgsbehandling snart skal kunne komme til et Resultat.

Lillelund: Jeg skal ikke følge Ordføreren for det konservative Folkeparti (J. Oskar Andersen) i Vurderingen af, hvor solidt eller hvor spinkelt Grundlaget for en Del af Valgmenighedens Overgang til Frimenighed i Ringkøbing har været; det lader jeg Menigheden derovre og dens Præst afgøre. Jeg skal blot udtale, at jeg synes, det er glædeligt, at denne Udtræden bliver Anledning til, at vi nu, hvis det foreliggende Lovforslag vedtages, aabner Kirkedøren ikke blot for denne Menighed, men ogsaa for de øvrige evangelisk-lutherske Frimenigheder i Danmark, idet jeg tror, det er heldigt at bevare Vekselvirkningen mellem dem og Folkekirken.

Til den højtærede Minister vil jeg sige, at jeg er grunduenig med ham i hans Ønske om, at det skal være Ministeren, der er Overbiskop i Danmark og altsaa skal skønne over, hvorvidt en Frimenighed staar paa en saadan Trosgrund, at den maa faa Lov til at bruge en Sognekirke. I Lovforslaget staar der ganske vist, at Ministeriet kan træffe Afgørelsen, men dermed er Ministerens Ønske i Virkeligheden ikke opfyldt, thi han maa jo indrømme, at der staar, at Ministeriet kan tillade saadan Brug, „saafremt og saa længe Biskoppen finder, at Menigheden og dens Præst opfylder Betingelserne i Henhold til Lov“ o. s. v. Efter denne Ordlyd tror jeg, Ministeren maa indrømme, at det er Biskoppen, der skønner over disse Forhold, og at kun naar Biskoppen skønner saadan og saadan, kan Ministeriet tillade en Frimenighed at bruge Kirken. Derimod er det naturligvis rigtigt, at Ministeren kan sige Nej, naar Biskoppen siger Ja, den Mulighed er aaben, men jeg tror ikke, det er det, Ministeren ønsker, og det er heller ikke det, jeg ønsker.

Den højtærede Minister har misforstaaet mine Udtalelser med Hensyn til Menighedsraadens Stilling. Jeg sagde ikke, at Menighedsraadet skulde have afgørende Indflydelse med Hensyn til Brug af Kirken, men jeg sagde, jeg fandt det heldigt, at Biskoppen hørte Menighedsraadet. Jeg finder det rigtigt, da vi nu har Menighedsraadet, at Menighedsraadet i hvert Fald høres, saaledes at Biskoppen ved, hvilken Stilling det indtager til Spørgsmaalet.

Den højtærede Minister søgte at forsvare, at han fuldstændig har overladt til Stiftsøvrigheden Afgørelsen af, hvor stor en Del af Betalingen Frimenigheden skal yde, men det forekommer mig, at Grundlaget for den højtærede Ministers Forsvar var ret spinkelt. Det viser sig jo ogsaa, at Ministeren allerede nu er villig til at give Menighedsraadene Indflydelse paa dette Punkt, og jeg haaber, at han, naar Sagen kommer til Behandling i Udvalget, vil gaa et Skridt videre, saaledes at Menighedsraadene faar en Del mere Indflydelse, end Ministeren har tiltænkt dem.

Kirkeministeren (Povlsen): Det ærede Medlem fra Aars (Lillelund) har altsaa endnu ikke forstaaet, hvad det er, det drejer sig om, og jeg skal da gøre et Forsøg til paa at faa ham til at forstaa det. Der er nemlig en Lov af 1. April 1911,